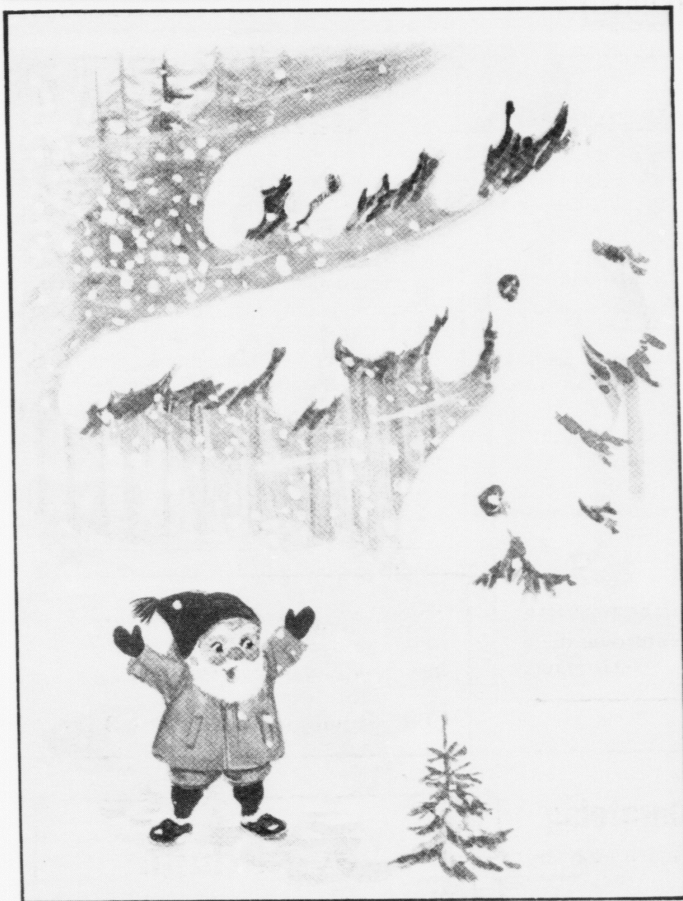

hansara fór óivað at verða ill. Men tað fór at verða harvið. Álvadrangururin tók um beltið og spakuliga eydnaðist tað honum at koma upp á isin aftur.

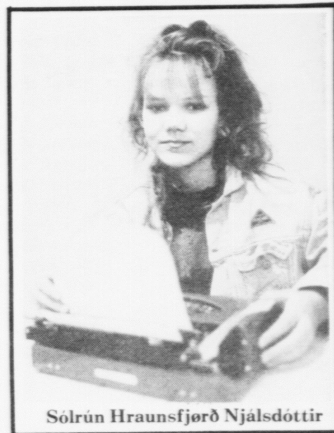
Drongurin smiltist blidliga til Stubba og segði: »Tú hevur bjargað mær frá deyðanum og tí fari eg at taka teg við til mammu. Ongin fremmandur er sloppin at siggja okkara heim fyrr, men tú hevur bjargað mær«.

Álvadrangururin tók í hondina á tí litlu jólavættirini og glað fóru tey avstað.

Tá tey høvdu gingið rættiliga leingi, komu tey til ein stóran, gráan stein. Drongururin læt eina ósjónliga hurð upp og eitt blankt, hvitt ljós blindaði Stubba. Ein ung og vøkur kona kom til sjóndar. Álvadrangururin fór til hennara og segði henni hvat var hent. Tá smiltist álvakonan og kroysti Stubba, sum rodnaði upp um bæði oyru, men samstundis kendi hann seg ógvuliga eydnurikan.

Hann var hjá teimum allan dagin og át góðar piparkøkur og drakk mjólk afturvið, til hann var so mettur, at klæðini vóru um at skrædna.

Tann góða álvamamman spurdi hann hvi hann ikki var úti í verðini og býtti jólapakkar út til øll børnini. Stubbur smiltist syrgin og segði henni, at beiggjarnir hildu hann vera alt ov litlan. Konan lurtaði og

Sólrún Hraunsfjörð Njalsdóttir

segði so: »Eg skal koma heim til tín í morgin og tosa við familju tina!«

Um kvøldið fór so Stubbur heim, og hann var glaðari enn hann nakrantíð áður hevði verið.

Dagin eftir kom álvakonan, sum hon hevði lovað, og tosaði við beiggjar hansara.

Stubbur fekk ongantíð at vita, hvat tann vakra álvakonan hevði sagt við teir, men næstu og øll onnur jól slapp hann við teimum stóru og sterku beiggjunum!

Tann litla jólavætturinn

Stubbur æt tann minsti av øllum jólavættirunum. Hann var so litil, tá ið hann bleiv føddur, at mamma hansara kallaði hann »Stubbur«.

Teir 12 beiggjar hansara argaðu Stubba og søgdu, at hann kundi ongantíð koma við teimum á reinsdjórunum at býta pakkar út til menniskjaborðini. Stubbur bleiv ógiliga keddur um hetta og hvørji jól græt hann síni smáu jólatár.

Tollaksmessukvøld sat tann litla jólavætturinn og hugsaði syrgin, at hann aldri fór at verða stórun og sterkur sum beiggjarnir. — Oh, hvi kann eg ikki sleppa við at geva børnunum gávur? Tað er so stuttligt at siggja gleðina hjá teimum smáu børnunum! Stubbur hugði yvir ímóti øllum pakkunum og fór aftur at gráta.

Endiliga kom dagurin, sum øll børn í verðini biðaðu eftir. Kavin lá sum eitt teppi á fjøllunum og jørðin skein sum túsund gimsteinar. Himmalin var klárur og allar jólavættarnar gjørdu seg til reiðar at fara avstað. Allir pakkarnir vóru koyrdir í stórar posar. Bláir, reyðir og svartir posar vórðu lagdir á reinsdjórini. Alt lýsti av gleði og friði. Men jólavættarnar høvdu eina

langa ferð fyrri framman, so tær máttu skunda sær avstað.

Stubbur stóð einsamallur eftir og sá reinsdjórini næstan flúgva avstað. Hann hevði tár í eygunum, men hann skundaði sær at turka tey við litlu hondini, tí hann vildi ikki at nakar skuldi siggja hann gráta.

Stubbur gekk syrgin yvir í skógin, og setti seg á ein stein. Tað kavaði og nokur reinsdjór hugdu at honum við stórum, blidum eygum, men so runnu tey avstað og Stubbur var einsamallur í tí stóra skóginum.

Men knappliga hoyrði hann okkurt ljóð. »Hjálp!« rópti onkur. »Hjálp mær!« Stubbur reisti seg, men sá ongan í skóginum. »Sært tú meg ikki, eg eri í ánni!« Tá visti tann litla jólavætturinn hvaðani røddin kom. Hann skundaði sær yvir at ánni og sá tá ein litlan, ljóshærdan álvadrang, sum var um at drukna, bert høvðið sást.

Stubbur bleiv so bangin og visti ikki rættiliga, hvat ið hann skuldi gera. Tí hann var jú so litil. Men har var eingin onnur hjálpa at fáa, so Stubbur gekk heilt út á isin í ánni og tók beltið av teimum finu, reyðu klæðunum. Hann bleiv eitt sindur vátur um beinini og visti, at mamma

